

Bart Lodewijks Heimwee naar krijt

Bart tekent al jaren abstracte krijttekeningen in de openbare ruimte en komt daardoor met allerlei mensen in aanraking. Hij zet zijn werkwijze voort in de leefruimtes van bezoekers van een buurt. Ook al is hij geen schrijver, hij noteert steeds nauwkeurig wat er gebeurt als hij aan het werk is. Hij zet een taak af en gaat al tijd niet een stapje verder dan je verwacht, als een stille held. Het boek *Heimwee naar Krijt* brengt verslag uit van werkeperioden in België en Brazilië en is te verkrijgen bij het Mondriaan Fonds.

Roger Willems
ontwerper uitgever Roma Editions

The Museum of African Art in Belgrade

This August I visited the permanent exhibition of the Museum of African Art in Belgrade, that opened in 1977. The only museum devoted to African art in the region claims that all museum artifacts were exported from Africa with written permissions from local authorities. Keeping the permanent exhibition intact, it still resonates the spirit of the Non-Aligned movement. The museum is interesting primarily because of its ideological background rather than the quality of the collection and exhibitions. Nevertheless, the design of the permanent exhibition is a very appealing. The museum is not well visited which perhaps set the conditions for an unappreciated action by one of the visitors, which was discovered by a cleaning lady while mopping the floors. Somebody had secretly and illegally inserted (and by that exhibited) a number of photographs by sliding them into the tiny space between the pedestals and the floor of the permanent exhibition. I saw one photograph and let the other photographs rest and remain invisible to me too.

Katarina Zdjicar
artlist Rotterdam

Yan Tamkovich, Autonomous replicas, Moscow

Autonomous replicas was a tiny exhibition last Summer in the studio of the emerging Russian artist Yan Tamkovich. The show was based on the biography of the modernist stars Paul Cézanne, Georges Braque and especially Pablo Picasso. There are some programs for young artists in Russia but no institution Tamkovich applied for helped him, so during the whole year he had to work while at the same time buying authentic artifacts from the 1910s at online auctions

Rusky Guskov
art & culture, ita.ru

Tokonoma van Suchan Kinoshita

De tentoonstelling die volgens mij te weinig aandacht heeft gekregen het afgelopen jaar is *Tokonoma* van Suchan Kinoshita en een groep collega-kunstenaars onder wie Olivier Foulon, Aglaia Konrad en Willem Oorebeek. Ik zag de tentoonstelling bij Galerie Nadja Vienne in Luik in 2012, dit jaar was er een nieuwe uitvoering in het MINI/Goethe Instituut in New York, Ludlow 38. Het werk is geïnspireerd op het Japanse gebruik om objecten in huishoudelijke sfeer te exposeren. Het letterlijk 'bindende' principe is een even simpele als geniale constructie bestaande uit een diagonale strook die tweedimensionale objecten bij elkaar houdt. Kinoshita nodigt bevriende kunstenaars en architecten uit om 'ter plekke' voorstellen te doen voor objecten in deze constellatie. *Tokonoma* is een partituur die middels improvisatie en onderhandeling tot leven wordt gewekt

Frédérique Bergholtz
curator If I Can't Dance

Come Early and Often at Chapter, NYC

Corporate language holds to a prescribed subject-object syntax enforced by office software like Microsoft Word's grammar check. Strongly favoring the so-called 'active voice', it is a form of speech that maps onto hetero-normative gender roles and asserts cultural power dynamics through grammar. Cara Benedetto's recent work for *Come Early and Often at Chapter, NY* manifests as a series of business presentation slides. In each, prosaic images are overlaid with meaningless financial charts keyed to eroticized datums – including a poetics of boardroom jargon and the perversion of institutional verbiage. Here the object is held limp by the ostensibly passive subject

Erik Wyocan
artist and writer

Limerick Biennial 2014

In 2014 bezocht ik vier internationale biennales die van Limerick, Liverpool, Berlijn en São Paulo. De laatste drie werden wereldwijd gereценiseerd, for better (São Paulo, terecht) or for worse (Liverpool ook! terecht), maar rond het onooglijke stadje Limerick bleef het, op wat incidentele artikeltjes in de Ierse en Engelse pers na, akelig stil. Onterecht. Bassam El Baroni's *Agitationism* bood een ongeëvenaard betekenisvolle, compacte rondgang langs verontrustende en/of meditatieve werken met als onthutsend hoogtepunt de in India opgenomen 16mm film *This Monkey* (2009) van de jong gestorven Ierse kunstenaar Patrick Jolley.

Gabriel e. chie p.
edre / sur Dai

De boom als edelsteen

Momenteel ben ik fanatiek aan het pottenbakken. Het is een heel bijzondere ervaring die me diep raakt, vooral het bakken van de ket op houtvuur in plaats van elektriciteit of gas. Je moet daarvoor minimaal drie dagen om de 15 minuten hout in de oven doen om uiteindelijk, op de laatste dag, de benodigde 1200 graden te bereiken. 1200 graden is de Magic Number. Bijna alles daarboven, mineraal of steensoort, begint te smelten. Zelfs de as die op de potten ligt smelt – er zitten kennelijk mineralen in. Boven zijn dus een soort mineraal-edelstenen. Het vuur in de oven is in het begin donker en rood en hoe heter het wordt hoe lichter het kleurt. Het gaat van rood, oranje, geel, naar wit. Je ziet dan alles wat er in zo'n houtoven gebeurt; er is geen schaduw meer. Wat dus ook maakt dat de relatie die wij visueel met de hel hebben helemaal niet klopt. Als iets donker dan heet is, is het wit. De hemel is de hel.

Navid Nour
kunstenaar

Love Letters van Metronomy

Niemand schrijft nog liefdesbrieven maar het nostalgische gevoel van het schrijven van een brief is de inspiratie geweest voor het vierde album *Love Letters* van de elektronische band *Metronomy* en opvolger van het meer dan geweldige album *The English Riviera*. De nummers geschreven door Joseph Mount zijn prachtig en gaan over, nou ja waar liefdesbrieven over gaan bij een *long distance* liefde, hartzeer, verlangen... Voor *Metronomy* is een brief muziek, een weemoedige verlegenheid waarop je kunt dansen. Surrealistisch en sensueel. Het album is niet zoals je dat in het Engels zo mooi zegt: *A Self Our* wat het eigenlijk wel verdient.

Samina Ben Laoua
oprichter en eindredacteur Extra
Extra nouveau magazine erotique

